

Arrest

nr. 304 422 van 8 april 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. RIAD
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. RIAD en van attaché N. STERK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 9 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 8 december 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 12 oktober 2023 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. Je bent afkomstig uit het dorp Sangar, gelegen in het district Alingar van de provincie Laghman. Jouw broer Z. U. R. M. (O.V....)

verblijft al enige tijd in België en kreeg de subsidiaire beschermingsstatus. Een andere broer N. bevindt zich in Duitsland waar hij ook in procedure is. Jouw broer H. is getrouwd, maar leeft ondergedoken samen met jouw vader. De vrouw van H. zorgt voor jouw jongste broertje H.. Jouw moeder is overleden.

Het leven in jouw dorp was zwaar wegens de aanwezigheid van de taliban. Zo werden alle jongeren uit jouw dorp benaderd door de taliban met de vraag om hen te vervoegen. Jaren geleden werd jouw broer Z. gevraagd om de taliban te vervoegen, wat hij ook heeft gedaan. Hij kreeg er training. Toen hij vrij kon komen werd hij opgepakt door de Afghaanse overheid en in de gevangenis gestoken. Nadat hij uit de gevangenis vrij kwam, verliet hij het land.

Jouw vader was reeds voor een lange tijd tewerkgesteld bij het Afghaanse Nationale Leger. Daar kwamen de taliban echter achter waardoor jullie problemen begonnen. Uiteindelijk stopte jouw vader met zijn job voor het leger. Jouw vader ging onderduiken samen met jouw broer H.. Sindsdien leven zij ondergedoken in Afghanistan, echter ben jij niet op de hoogte van hun exacte locatie.

Een week voor jij Afghanistan verliet werd je op het veld aangesproken door twee talibanleden. Ze vroegen jou om wapens op te pakken en samen met hen te vechten. Jij zei dat je dat niet zou doen waarna ze jou sloegen. Je besprak het incident met jouw vader en broer. Hierdoor besloten jullie dat het beter was dat je het land zou verlaten.

Je verliet Afghanistan in het jaar 2020, rond de grote Eid (31 juli 2020, Westerse kalender). Je reisde samen met I., een vriend van jou. Ook hij werd gevraagd om wapens op te pakken en de taliban te vervoegen.

Je kwam op 2 augustus 2021 in België aan en diende een verzoek om internationale bescherming in België in op 9 augustus 2021.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je gedood te worden door de taliban.

Ter staving van jouw verzoek leg je van volgende documenten de kopieën neer: documenten betreffende het werk van jouw vader waaronder een certificaat, een kaart van op zijn werk, een Turks attest, een kopie van een legerboekje van jouw vader, een kopie van de taskara van jouw vader en documenten betreffende het persoonlijk probleem die jouw vader kent.

Op 10 januari 2023 maakte jouw advocaat nog enkele opmerkingen bij het persoonlijk onderhoud over.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige ten tijde van je persoonlijk onderhoud, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er je een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Op 31 augustus 2023 werd je van rechtswege meerderjarig waardoor het Verdrag van de Rechten van het Kind niet meer op jou van toepassing is.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je gedood te worden door de taliban omdat je niet inging op hun vraag om je bij hen aan te sluiten en omdat je vader bij het leger tewerk was gesteld (CGVS, p. 24; CGVS Vragenlijst, vraag 3.5).

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in jouw land van herkomst en van alle elementen uit jouw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet je niet kan worden toegekend omdat de door jou ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn.

Inzake jouw vrees beroep jij jou enerzijds op het profiel van jouw vader die in het verleden tewerkgesteld was bij het Afghaanse Nationale Leger. Het CGVS meent echter dat je er niet in slaagt dit gegeven aannemelijk te maken. Zo wordt er vastgesteld dat jouw asielrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en gebreken in je kennis, alsook kunnen enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door jou naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Allereerst dient er opgemerkt te worden dat er geen geloof wordt gehecht aan het profiel van jouw vader. Zo verklaar je dat jouw vader in het verleden tewerkgesteld was voor het Afghaanse Nationale Leger (CGVS, p. 14-15). Jij kan echter slechts heel weinig informatie verschaffen over de job die jouw vader zou hebben uitgevoerd. Vooreerst slaag jij er niet in te schetsen wanneer jouw vader begon bij het Afghaanse leger (CGVS, p. 15). Evenmin weet jij tot wanneer hij deze job uitvoerde (CGVS, p. 15). Je vertelt hierover dat hij tewerkgesteld was tot de taliban dreigementen begonnen te uiten (CGVS, p. 15). Dat jij geen exacte data

kunt weergeven kan begrepen worden, maar dat je het ook niet kunt situeren in de tijd aan de hand van bepaalde ingrijpende gebeurtenissen, waaronder het vertrek van jouw broer Z. uit Afghanistan (CGVS, p. 15) of de dood van jouw moeder (CGVS, p. 16) kan niet gevolgd worden. Nochtans was jij 10 jaar bij het overlijden van jouw moeder waardoor je wel enig besef mag hebben van de aanwezigheid van je vader en zijn activiteiten, ook heb je hier in België contact met je oudere broer en vanuit België contact met je vader in Afghanistan waardoor jewel degelijk de mogelijkheid had om je te informeren (CGVS, p. 10, 16, 19). Bovendien waren er hieraan grote gevolgen verbonden voor jouw familie sinds de taliban ontdekte dat jouw vader voor het Afghaanse nationale leger werkte. Zo moest jouw vader onderduiken en werd het financieel moeilijker voor jouw gezin aangezien jouw vader sindsdien niet meer werkte (CGVS, p. 15-16, 18). In verband met het onderduiken van jouw vader dient er nog aangehaald te worden dat het wel heel vreemd is dat jouw vader soms nog op bezoek kwam nadat de taliban op de hoogte kwamen van zijn job (CGVS, p. 16-17). Je vertelt hierover dat hij jullie soms kort in het geheim kwam bezoeken en dan soms meehielp op de velden (CGVS, p. 15-16, 18). Dit is alles behalve aannemelijk. Zo verklaarde je eerder dat de regio waar jij woonde volledig onder de controle was van de taliban (CGVS, p. 12). Dat jouw vader het risico nam om af en toe op bezoek te komen terwijl hij een gezocht persoon was, is onaannemelijk. Bovenstaande vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van de functie van jouw vader en zijn werk bij het Afghaanse leger op de helling. Daarnaast kan je ook geen informatie verschaffen over de inhoud van de job van jouw vader. Zo weet je niet tot welk korps hij behoorde of welke rang hij had, noch heb je informatie over de taken die hij daar deed (CGVS, p. 16). Je weet enkel dat hij gestationeerd was in Kandahar en dat hij eens moest vechten tegen Chinezen (CGVS, p. 16-18). Naast het bevreemdende verhaal van Afghaanse soldaten die mensen van China zouden bevechten in Kandahar heeft u geen verhalen of informatie over het werk van je vader (CGVS, p. 18). Je vergoelijkt jouw tekort aan kennis wegens jouw jeugdige leeftijd (CGVS, p. 15). Wanneer er jou wordt op gewezen dat je waarschijnlijk wel wist dat je tijdens jouw verzoek om internationale bescherming van jou verwacht werd dat je over het werk van jouw vader ging moeten vertellen antwoord je dat je daar niet over sprak en hij dat werk deed (CGVS, p. 17). Je wijst verder naar de documenten die je neerlegde en de mogelijkheid dat daar meer informatie opstaat, maar zelf slaag je er niet in iets over deze documenten te vertellen (CGVS, p. 17). Dat jij zelf niet de moeite nam deze documenten eens te bekijken getuigt niet van een grote interesse. Er kan niet begrepen worden waarom jij jou tot op heden niet hebt geïnformeerd over de job van jouw vader en zijn documenten bij jouw broer Z. die in België woont, noch bij jouw eigen vader waarmee je af en toe contact hebt (CGVS, p. 10, 15). Je legt uit dat in Afghanistan je niets kan vragen aan oudere personen (CGVS, p. 15) en je er niet aan dacht vragen te stellen aan jouw broer Z. (CGVS, p. 15). Echter kan jouw redenering niet gevolgd worden. Het dient gezegd dat van iemand die internationale bescherming vraagt, mag verwacht worden dat hij al het mogelijke doet om informatie te verzamelen die zijn relaas ondersteunen. Deze desinteresse en onwetendheid doet de geloofwaardigheid van het profiel van jouw vader teniet.

Ten slotte kan er nog toegevoegd worden dat het vreemd is dat jouw broer Z. tijdens zijn aanmelding en tijdens zijn eerste interviews op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over het werk van jullie vader bij het Afghaanse Nationale Leger. Z. verklaarde toen dat jullie vader als landbouwer werkte. Het was pas tijdens het persoonlijk onderhoud dat Z. aanhaalde dat jullie vader in het verleden voor het Afghaanse leger heeft gewerkt. Ook jij liet na bij jouw registratie van jouw verzoek om internationale bescherming aan te halen dat jouw vader bij het Afghaanse leger tewerkgesteld is geweest (zie fiche mineur étranger non accompagné). Je verklaarde op dat moment als reden voor je verzoek dat je problemen had wegens de onveiligheid en de oorlog en dat jouw broer zich in België bevindt (zie fiche mineur étranger non accompagné). Je gaf op dat moment Sangar, jouw dorp, op als verblijfplaats van jouw vader en broer H., wat niet overeenkomt met jouw huidige verklaringen van tijdens het persoonlijk onderhoud (zie fiche mineur étranger non accompagné; CGVS, p. 5-6; 11-12). Dergelijke constatering doet het geloof in de tewerkstelling van je vader wederom geen goed.

Waar jij ter staving van jouw asielaanvraag documenten van jouw vader voorlegt wijst het CGVS erop dat deze stukken het geloof in de tewerkstelling van uw vader niet kunnen herstellen. Het CGVS wijst er hier vooreerst op dat u slechts kopieën aanbrengt waarvan de authenticiteit bijgevolg niet nagegaan kan worden. Bovendien hebben documenten slechts een ondersteunende functie hebben, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van, in casu, ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt bovendien dat valse Afghaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie gemakkelijk (tegen betaling) te verkrijgen zijn. Er dient aldus te worden opgemerkt dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten an sich al relatief is.

Wat betreft jouw verklaring dat jij Afghanistan hebt verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en jij omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAArapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben

die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Jij slaagt er bovendien niet in om, in concreto, aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit jouw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde jou bij de taliban te laten aansluiten. Integendeel, uit jouw relaas komt naar voren dat de taliban in jouw geval slechts pure dwang gebruikten om jou te laten aansluiten (CGVS, p.21-22).

Bovendien kunnen je verklaringen over het incident waarbij de taliban je aanspraken toen je op het veld aan het werken was allerm minst overtuigen (CGVS, p. 21-23). Jouw verklaringen hieromtrent zijn op zijn minst gezegd vreemd. Zo verklaar je dat in jouw dorp iedereen een kant moest kiezen. Of je kiest voor de overheid, of je kiest voor de taliban, of je verlaat het dorp (CGVS, p. 12). Je verklaart hierover dat elke jongere in het dorp aangesproken wordt door de taliban om hen te vervoegen zoals jij beweert (CGVS, p. 14, 24). Volgens jou heeft de taliban elke jongere nodig en nemen ze die gewoon mee (CGVS, p. 14). Het is vreemd dat indien er zoveel jongens aangesproken worden door de taliban je er in slaagt slechts twee namen te noemen van vrienden die zich bij de taliban aansloten (CGVS, p. 14). Je kent tevens maar één naam van een vriend die weigerde zich aan te sluiten, en hierdoor met jou het land verliet (CGVS, p. 14). Het is vreemd dat je er niet in slaagt meer voorbeelden te geven van andere jongens uit jouw dorp die zich bij de taliban moesten aansluiten (CGVS, p. 14). Echter is het nog vreemder dat je niet weet of jouw andere broers die ouder zijn, waaronder H. en N. in het verleden ook ooit werden aangesproken door de taliban (CGVS, p. 25). Dat iedereen bezig is met zijn eigen problemen is geen afdoende reden (CGVS, p. 25), aangezien jij jouw vrees voor rekrutering voorstelt als een collectief gebeuren in jouw dorp. Dat je hierdoor niet op de hoogte bent of jouw andere broers werden aangesproken is compleet ongeloofwaardig. Zelfs tot op heden heb je nooit gevraagd of jouw andere broers ook werden benaderd door de taliban met de vraag om zich aan te sluiten (CGVS, p. 25). De opmerkelijkheden stoppen hier echter niet. Zo werd volgens jouw verklaringen jouw oudere broer Z. in het verleden aangesproken, en ging hij zelfs bij de taliban een training volgen (CGVS, p. 7, 25). Het tart alle verbeelding dat jouw oudere broer Z. zich in het verleden zou aangesloten hebben en er in jouw dorp gevaar dreigt voor alle jongeren om in het vizier te komen van de taliban, maar dat een mogelijke rekruteringspoging voor jou in jouw familie niet besproken werd (CGVS, p. 24). Wanneer jou wordt gevraagd of jij met jouw vader al besproken had wat je zou doen moest de taliban jou benaderen, haal je aan dat jullie dit niet op voorhand besproken hadden (CGVS, p. 24). Het kan niet gelden dat jouw broer Z. in het verleden werd meegenomen door de taliban en jouw vader hem moest gaan bevrijden bij de taliban (CGVS, p. 26), maar hij jou niet preventief waarschuwde of besprak wat je zou kunnen doen moest de taliban jou in de toekomst aanspreken om met hen te vechten (CGVS, p. 25-26). Het voorgaande zet vanzelfsprekend ernstige vraagtekens bij de oorzaak van je problemen waardoor je jouw land noodgedwongen moest verlaten. Er wordt bijgevolg dan ook geen geloof gehecht aan de poging tot rekrutering van de taliban.

Daarnaast geef je aan dat jouw vader met talibs in een dispuut verwickeld is en dat dit conflict actueel werd door de machtsovername door de taliban (CGVS, p.21,24). Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat jij bij de DVZ tijdens jouw interview nergens aanhaalde nog andere problemen te hebben (CGVS Vragenlijst, dd. 24.11.2021). Je haalt dit voor het eerst aan tijdens het persoonlijk onderhoud. Je vertelt hierover dat jouw vader het jou pas vertelde na het interview (bij de DVZ) (CGVS, p. 4). Nochtans vond het interview bij de DVZ plaats op 24 november 2021, wat dus al enkele maanden na de machtsovername was. Dat jij niet op de hoogte was van dit probleem, is erg vreemd. Te meer daar je aangeeft dat de taliban de volledige controle over jouw dorp in handen hadden (CGVS, p.12). Er kan ook verwacht worden dat als jouw vader en bij uitbreiding jouw familie in conflict lag met talibs jij hier wel degelijk van op de hoogte was. Dit komt de geloofwaardigheid van dit conflict alvast niet ten goede. Het dispuut zelf beschrijf je als van zeer lang geleden, misschien zelfs van voor je geboorte en je verwijst ter verduidelijking naar de stukken die je later zou neerleggen (CGVS, p. 21). Je kon echter weinig toelichting over de foto's van deze stukken geven (CGVS, p. 21). Wanneer jou wordt gevraagd wat er in het document staat dat je op jouw gsm laat zien, antwoord je dat je het niet precies weet aangezien jij het niet kan lezen (CGVS, p. 20-21). Dit is echter geen afdoende verklaring aangezien je jou naar de inhoud had kunnen informeren bij iemand anders, waaronder jouw vader met wie je contact onderhoud. Evenmin weet jij wie het document schreef en stel je te denken dat districtschef het schreef (CGVS, p. 21). Jouw opvallend gebrek aan interesse in deze documenten is onverenigbaar met een gegronde vrees voor vervolging. Er mag van een verzoeker verwacht worden dat hij zich informeert naar de exacte bedreiging. De documenten die je na het persoonlijk onderhoud overmaakte gaan over een aanklacht in 2001 tegen jouw vader, genaamd M. W. , waarna jouw vader in voorlopige hechtenis werd geplaatst. Jouw vader haalt ook aan zich neer te leggen bij de beslissing die zal worden genomen. Uit de documenten blijkt dat er een rechtszaak is geweest tegen uw vader onder het eerste talibanregime. Het uiteindelijke vonnis betreffende deze zaak legt u evenwel niet neer. Er kan echter niet aangenomen worden dat er ruim 20 jaar later, een conflict met talibs dat door het toenmalige talibanregime

werd beslist, nog actuele gevolgen zou hebben voor jouw familie. Bovendien moet er herhaald worden dat ook tijdens jouw verblijf in Afghanistan de taliban volgens jouw verklaringen de controle in jouw dorp hadden, wat zich voor de machtsovername afspeelde (CGVS, p. 12). Dan kan er niet begrepen worden dat dit conflict zich niet eerder geuit zou hebben dan op het moment van de machtsovername. Indien jij of jouw familie oprecht problemen hebben betreffende een dispuut, dan is het vreemd dat jouw jongere broer H., die slechts een jaar jonger is, nog steeds in jullie woning verblijft, en hierdoor geen problemen kent (CGVS, p. 5, 7). Dat bovendien jouw vader en jouw oudste broer H. zich nog steeds in Afghanistan bevinden, weliswaar ondergedoken, is ook geen indicatie dat jullie er problemen kennen. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht dat jij hierdoor in de problemen zou komen bij terugkeer naar Afghanistan.

Ten slotte dient er nog opgemerkt te worden dat jouw advocaat het persoonlijk onderhoud onderbrak omdat zij van mening was dat het te lang duurde en jij uitgeput was (CGVS, p. 27). Zo haalde jouw advocate aan dat jij niet gegeten had sinds gisteren en jij veel stress had (CGVS, p. 27). Ze haalt aan dat het niet menselijk is om vragen te blijven stellen (CGVS, p. 27-28). Jouw advocate haalt na het persoonlijk onderhoud aan de hand van een e-mail nog enkele correcties aan, die terug te vinden zijn in het administratief dossier, waar ze nogmaals aanhaalt dat het tijd was om af te ronden, aangezien jij moe was. Echter vinden de door de advocate gemaakte klachten geen weerslag in het gehoorverslag. Bij aanvang werd gevraagd hoe het ging waarop je antwoordde dat alles goed ging (CGVS, p. 2). Ook werd jou gevraagd of je niet te nerveus was, waarop je opnieuw 'nee' antwoordde en dat nogmaals bevestigde (CGVS, p. 2). Daarna werd je ingelicht dat indien jij graag een extra pauze wou, je dit zeker mocht zeggen en werd er benadrukt dat het zeker geen probleem is, moest jij even willen stoppen (CGVS, p. 4), waar jij op geen enkel moment gebruik van maakte. Ook tijdens het verloop van het gehoor, en in tegenstelling tot wat de advocaat zegt, kan er van jou als 17-jarige verwacht worden een pauze te vragen of aan te geven als iets niet gaat. Uit het verloop van het gehoor blijkt nergens dat jij jou niet goed voelde, noch dat de advocaat, of jouw voogd dit eerder hebben opgeworpen, hoewel dit hun taak is, om jou bij te staan. Jouw voogd voegde op het einde van het persoonlijk onderhoud toe dat het wel veel vragen waren, zijn eigen kinderen ook niet goed op de hoogte waren van zijn job en dat jij niet in het hoofd van jouw vader kon kijken, maar haalde voor de rest geen andere zaken aan (CGVS, p. 29). In die zin kan het niet begrepen worden, van waar de laattijdige uitbarsting van de advocaat komt. We kunnen niet verwachten dat een minderjarige uit zichzelf alle details uit zijn asieltrelaas zelf vertelt, wat klopt uit de notities en jouw verklaringen. Daarom acht het CGVS zijn medewerkingsplicht bijkomende vragen te stellen om zijn asielmotieven in beeld te kunnen brengen. Daarnaast worden vragen herhaald, om een goed zicht te krijgen op zijn beschermingsnood. Zeker als de verzoeker slechts een beknopte versie weergeeft, acht het CGVS het zijn plicht om toch bijkomende vragen te stellen om een correcte beschermingsbeoordeling over zijn nood te kunnen maken.

Waar de advocaat meent dat je niet in staat was, of jij niet comfortabel was om vier uur geïnterviewd te worden, kon het niet worden opgemerkt uit uw houding of deelname aan het gehoor. Bovendien gaf jij aan dat je jou comfortabel voelde (CGVS, p. 28-29), noch merkte uw voogd op dat u niet in staat zou zijn om gedurende de duur van het onderhoud deel te nemen. Dat je het niet leuk vindt dat jullie veel vragen krijgen doorheen verschillende interviews, terwijl je meent dat Oekraïners alles krijgen, kan begrepen worden (CGVS, p. 28). Hoewel de vraag van de advocate er was om een bijkomend persoonlijk onderhoud te organiseren (CGVS, p. 27-30), wat geen vraag was van de voogd, noch van jouzelf aangezien jij vond dat je alles hebt kunnen zeggen wat je wou zeggen (CGVS, p. 30) werd ervoor gekozen geen ander persoonlijk onderhoud te organiseren. Zoals blijkt uit de argumentatie hierboven, dat het document weldegelijk door het CGVS kon beoordeeld worden. Als laatste geeft jouw advocaat nog de suggestie om in plaats van vragen te stellen, het niet beter zou zijn om te confronteren met de COI dat er niet gerekruteerd wordt door de taliban bij jongeren (CGVS, p. 30). Echter kiest het CGVS ervoor om niet uit te gaan van een initiële ongelooftwaardigheid en directe confrontatie, maar worden aan verzoekers de mogelijkheid geboden om aan de hand van persoonlijke ervaringen rekrutering in hun specifiek geval weldegelijk aannemelijk te maken. Het CGVS begrijpt niet waarom een directe confrontatie met de COI meer opportuun zou zijn, in plaats van een persoonlijke beleving te bevragen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heb je dan ook niet aannemelijk gemaakt dat je gegronde redenen hebt om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat je bij een terugkeer naar jouw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral

religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied.

De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale

bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat jij louter door jouw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van jouw leven of jouw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig

heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dierdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van

zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal jij geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat jij voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat jij een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng jijzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat jij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Jij dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf jij echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot 14 à 15-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Je hebt aan de moskee van jouw dorp gestudeerd (CGVS, p. 8-9). Daarnaast bewerkte je jullie gronden (CGVS, p. 4-5) waardoor je actief deelnam aan het maatschappelijk leven in Afghanistan. Je leefde volgens jouw eigen verklaringen in het verleden al onder het talibanregime (CGVS, p. 12), waardoor er kan vastgesteld worden dat het voor jou gemakkelijker zou kunnen zijn om jou terug aan te passen aan het huidige talibanregime, waar je in het verleden al bekend mee was. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer, iets waar je zelf ook niet in slaagt om aan te halen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Jij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De overige documenten die je neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. De kopie van de elektronische vader tonen hoogstens de identiteit van jouw vader aan. De documenten betreffende het werk van jouw vader, waaronder een kopie van een certificaat, een kopie van zijn legerboekje en een kopie van een attest kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Niet alleen betreffen het slechts kopieën ook kunnen deze stukken eender wie betreffen en toon je niet aan dat deze persoon van wie jij deze documenten voorlegt jouw vader is, noch toon je aan dat dit authentieke stukken zijn. Zoals reeds hierboven vermeld zijn er veel frauduleuze Afghaanse documenten in omloop. De documenten betreffende jouw familieproblemen werd reeds hierboven besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verweerder heeft middels zijn nota van 22 december 2023 de Raad verzocht om de zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen synthesesememorie wenst neer te leggen of de synthesesememorie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen

synthesememorie zal neerleggen of van de synthesememorie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen. Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten."

Verzoeker heeft de Raad echter op 15 januari 2024 gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op verzoekers bezwaar wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet (hierna: de Grondwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 17 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003 (hierna: het Koninklijk besluit van 11 juli 2003), van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95 EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van artikel 10, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: Procedurerichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur. Terloops voert verzoeker tevens de schending aan van het gelijkheidsbeginsel.

Vooreerst geeft verzoeker aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht hij deze vervolgens te weerleggen.

In een eerste onderdeel bespreekt verzoeker het verloop van het persoonlijk onderhoud en de naleving van zijn bijzonder procedurele noden. Hij stelt dat zowel uit de bestreden beslissing als uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud blijkt dat er gedurende het persoonlijk onderhoud geen rekening gehouden werd met zijn bijzonder procedurele noden als minderjarige. Verzoeker bespreekt hierbij de duur van het persoonlijk onderhoud en zijn concrete situatie. Hij stelt dat door verweerder beslist werd om gedurende meer dan drie uur op repetitieve wijze enkel vragen te stellen over het werk van zijn vader. Verzoeker betoogt dat verweerder soms zelfs op een geïrriteerde wijze reageerde als hij weer hetzelfde antwoord gaf. Hij meent dat pas na meer dan drie uur hem de kans gegeven werd om zijn vluchtrelaas uiteen te zetten, maar hij toen niet meer in staat was hierop te antwoorden. Hij benadrukt dat hij nochtans zelf spontaan voorstelde rond 12u30 om zijn relaas te mogen vertellen. Verzoeker stelt dat hij dan ook aangaf dat hij al veel heeft moeten herhalen. Hij meent dat verweerder dit slecht opnam en vroeg welke afspraak belangrijker kon zijn dan het persoonlijk onderhoud waarop zijn raadvrouw even tussenkwam en erop wees dat het om een afspraak bij de gemeente ging om uiteindelijk na twee jaar verblijf in België zijn oranje kaart te kunnen verkrijgen. Verzoeker betoogt dat verweerder toen echter al had moeten inzien dat hij als minderjarige eigenlijk uitgeput was. Verzoeker stelt de vraag waarom anders een minderjarige verzoeker om internationale bescherming die meer dan één jaar alleen onderweg was en al twee jaar op zijn persoonlijk onderhoud wacht, thans zou aangeven dat hij niet meer verder kan. Hij stelt dat verweerder vervolgens alsnog heeft proberen in te gaan op zijn vluchtrelaas door meer gesloten vragen te stellen. Verzoeker stelt dat hij echter zelfs na een tijdje de vragen niet meer begreep en verweerder telkens de vragen moest herhalen of de tolk zelf vroeg om te mogen herhalen omdat hij de vragen niet begreep. Hij betoogt dat tegen 13 uur verweerder nog steeds vragen stelde zonder de indruk te geven te willen afsluiten terwijl hij er uitgeput uitzag en hij heel wat vragen duidelijk niet begreep gezien er telkens diende te worden herhaald. Verzoeker stelt dat bijgevolg zijn

raadvrouw zich genoodzaakt voelde om tussen te komen. Hij meent dat de tussenkomst van zijn raadvrouw als "laattijdige uitbarsting" op een foutieve en onvolledige wijze genoteerd werd door verweerder in de notities van het persoonlijk onderhoud. Verzoeker beklemtoont dat ondanks zijn vraag na ontvangst van de notities van zijn persoonlijk onderhoud om dit recht te zetten per e-mail van 22 december 2022, dit niet werd rechtgezet en deze e-mail zich niet in het administratief dossier bevindt hoewel dit in de bestreden beslissing wordt vermeld. Verzoeker benadrukt dat zonder uitgebreid te willen ingaan op alle foutieve elementen die door verweerder werden genoteerd, erop dient gewezen te worden dat zijn raadvrouw, in overleg met zijn voogd, op basis van zijn lichamelijke toestand, het feit dat het al 13u was, hij aangaf niet te hebben gegeten sinds de avond ervoor (hetzij al meer dan 16 uur) en hij heel vaak antwoordde de vragen niet te hebben begrepen, vroeg om het persoonlijk onderhoud nu af te ronden en desgevallend hem opnieuw uit te nodigen. Hij stelt dat hij immers toen nog niet geconfronteerd werd met eventuele tegenstrijdigheden die hij zou hebben verklaard, hetgeen hem achteraf wel wordt verweten in de bestreden beslissing, noch met de documenten die zich in het administratief dossier van zijn broer bevonden en die verweerder zou inkijken. Verzoeker vervolgt dat ook de vragen over zijn mogelijke verwestering weg bleven: zo werd geen enkele vraag gesteld over zijn identiteit, geloof en integratie. Hij benadrukt dat er dus tegen 13u nog geen sprake was van een voldoende uitdieping van alle essentiële elementen van zijn vluchtrelaas zoals het Handvest van het persoonlijk onderhoud voorschrijft. Hij meent dat verweerder hier bijzonder geïrriteerd antwoordde en kort stelde dat hij vier uur had. Verzoeker stelt dat zijn raadvrouw erop wees dat zij zelf geen eten bij zich had om aan hem te geven om wat suikers binnen te krijgen en dat er nergens in het gebouw eten beschikbaar was. Hij meent dat zijn raadvrouw nooit verweerder met "je" aangesproken heeft noch gesteld heeft dat verweerder niet even op adem mocht komen. Verzoeker benadrukt dat verweerder de kamer verliet en even later terugkwam om te stellen dat het persoonlijk onderhoud gedaan was maar dat de kans er wel inzat dat hij nogmaals gehoord zal worden. Verzoeker betoogt dat hij nog stelde dat hij niet begreep waarom hij zoveel vragen diende te beantwoorden en hij de indruk had gehad vanwege verweerder dat hij niet geloofd werd en dat hij loog. Verzoeker meent dat ook zijn voogd (die al een aantal voogdijen achter zich heeft) onderstreept dat hij verrast was van de hoeveelheid vragen. Hij stelt dat zijn persoonlijk onderhoud op deze manier eindigde en hij niet opnieuw werd opgeroepen. Verzoeker vervolgt dat de bestreden beslissing tien maanden later, nu hij meerderjarig is, werd overgemaakt. Hij besluit dat op grond van deze elementen vastgesteld dient te worden dat er geen sprake is geweest van een persoonlijk onderhoud die hem in staat heeft gesteld om op een correcte en coherente manier zijn vluchtrelaas uiteen te zetten. Hij beklemtoont dat essentiële elementen, zoals zijn mogelijke verwestering, zelfs niet aan bod zijn gekomen omdat er veel te lang dezelfde vragen werden gesteld terwijl hij toen al uitgeput was, het persoonlijk onderhoud ondanks zijn minderjarigheid, vermoeidheid en honger, meer dan 4 uur heeft geduurd en een aantal essentiële elementen niet aan bod zijn gekomen tijdens zijn persoonlijk onderhoud, zoals verweerder toen ook zelf aangaf. Verzoeker benadrukt dat het feit dat de bestreden beslissing de gedwongen tussenkomst van zijn raadvrouw bovendien als een "laattijdige uitbarsting" kwalificeert bijzonder is, feitelijk onjuist is en ingaat tegen de onafhankelijke functie van het CGVS om te onderzoeken of een verzoeker bescherming nodig heeft. Hij meent dat op die manier de bestreden beslissing immers (minstens) de indruk geeft dat de tussenkomst van zijn raadvrouw, één van de redenen is waarom hij geen internationale bescherming krijgt. Verzoeker stelt dat volledigheidshalve hij nog meedeelt dat het slecht verloop van zijn persoonlijk onderhoud het voorwerp heeft uitgemaakt van een klacht bij het Kinderrechtencommissariaat en bij het CGVS zelf. Vervolgens bespreekt verzoeker de bijzonder procedurele noden wat betreft de gestelde vragen en de verwachte kennis. Hij meent dat ook op vlak van de inhoud van het persoonlijk onderhoud zich problemen hebben voorgedaan. Verzoeker betoogt dat zo bij het begin van het persoonlijk onderhoud niet de tijd werd genomen om hem op het gemak te stellen door hem bijvoorbeeld wat vragen te stellen over zijn school in België, hoe hij zich voelt in zijn opvangcentrum, enzovoort, vragen die normaal bij het begin van een persoonlijk onderhoud aan een minderjarige worden gesteld. Hij meent dat uit de motieven van de beslissing bovendien geenszins blijkt dat van hem minder werd verwacht dan wat een volwassene zou kunnen verklaren. Verzoeker meent dat verweerder zo verwacht dat hij een zeer uitgebreide kennis heeft over het werk van zijn vader, terwijl hij vermoedelijk tien jaar was toen zijn vader voor het leger werkte en het dan ook zeer aannemelijk is dat zijn vader hem zeer weinig vertelde over zijn werk. Verzoeker benadrukt dat zijn voogd op het einde van het persoonlijk onderhoud nochtans aanstipte dat ook zijn kinderen op verzoekers leeftijd zeer weinig wisten over zijn werk en dat er bovendien rekening moet gehouden worden met de Afghaanse cultuur en het feit dat de vader een veiligheidsfunctie uitoefende, wat allemaal uitlegt waarom hij hier niet veel informatie over kan geven. Verzoeker meent dat er nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat er hier rekening mee gehouden werd. Hij beklemtoont dat dit opnieuw getuigt dat het weinig waarschijnlijk is dat de ambtenaar die zijn verzoek heeft behandeld voldoende kennis en ervaring had met minderjarige verzoekers om internationale bescherming. Verzoeker betoogt dat om die reden zijn raadvrouw aan verweerder gevraagd heeft om na vier uur het persoonlijk onderhoud stop te zetten omdat hij zelf spontaan aangaf dat hij sinds de avond ervoor niet had gegeten, hij hoofdpijn had en last had van veel stress en op grond van de vragen, het er niet op leek dat verweerder het persoonlijk onderhoud ging afronden. Verzoeker meent dat verweerder bijgevolg niet kan aantonen dat zijn verzoek om internationale bescherming werd behandeld door een protection officer met de nodige kennis om tegemoet te komen aan de kwetsbaarheid van een minderjarige en dat zodoende aan zijn bijzondere procedurele noden is tegemoet gekomen. Hij stelt dat de loutere aanwezigheid van zijn voogd en advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud dit geenszins

kunnen rechtekken, aangezien dit geen invloed heeft op het type vragen die werden gesteld, de manier waarop, noch de inhoudelijk beoordeling van zijn verklaringen naar zijn leeftijd en maturiteit. Verzoeker betoogt dat zelfs wanneer zijn advocaat tussenkomt om erop te wijzen dat het persoonlijk onderhoud niet naar behoren verloopt, er hier bovendien geen rekening mee wordt gehouden.

In een tweede onderdeel bespreekt verzoeker op omstandige wijze dat de notities van zijn persoonlijk onderhoud geen trouwe weergave vormen van zijn persoonlijk onderhoud. Verzoeker wijst hierbij op de e-mails die hij naar verweerder verzond met opmerkingen aangaande de notities van het persoonlijk onderhoud. Hij betoogt dat er hieraan geen enkel gevolg werd gegeven, in tegenstelling tot wat er in de bestreden beslissing vermeld staat en dit schrijven zich niet in het administratief dossier bevindt. Verzoeker benadrukt dat de notities van zijn persoonlijk onderhoud een foutieve en onvolledige weergave vormen van een deel van zijn persoonlijk onderhoud, met name het deel waarin geoordeeld werd of hij nog in staat was om zijn persoonlijk onderhoud verder te zetten. Verzoeker betoogt dat ondanks verweerder aangaf dat er een grote kans inzate dat hij opnieuw gehoord zou worden omdat niet alles al duidelijk was, verweerder toch niet de moeite nam om hem opnieuw te horen terwijl bepaalde essentiële elementen onbesproken bleven.

In een derde onderdeel bespreekt verzoeker verweerders beoordeling dat zijn geloofwaardigheid manifest onredelijk is. Vooreerst wijst verzoeker op de documenten betreffende zijn vader. Hij wijst erop dat de originele exemplaren van de neergelegde documenten nog in het dossier van zijn broer zitten, zoals hij al aangaf tijdens zijn persoonlijk onderhoud en dat verweerder hier thans niet naar verwezen heeft in de bestreden beslissing ondanks hij hierop antwoordde er naar te kijken. Verzoeker beklemtoont dat hij dus niet weet of verweerder effectief de documenten heeft gezocht, noch of deze werden teruggevonden. Verzoeker stelt dat zijn broer ondertussen de originele exemplaren van deze stukken opnieuw heeft kunnen verkrijgen. Hij benadrukt dat hij deze ter terechtzitting zal neerleggen. Hij vervolgt met een theoretisch betoog inzake de authenticiteit en vervalsing van Afghaanse documenten. Verzoeker betoogt dat hij hiermee zodoende bewijs aanbrengt dat zijn vader effectief voor het Afghaanse nationale leger gewerkt heeft en zodoende tot een risicoprofiel behoort. Waar verweerder hem een beperkte kennis over de job van zijn vader, onwetendheid en desinteresse verwijt, stelt verzoeker dat er niet in rekening genomen wordt dat hij niet kan lezen. Hij beklemtoont dat de vele vragen die gesteld werden over de relatie met zijn vader eerder ongevoelig waren en uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud duidelijk blijkt dat hij uit een andere omgeving komt. Vervolgens bespreekt verzoeker op omvattende wijze zijn recht om geconfronteerd te worden. Hij stelt dat hij gedurende zijn persoonlijk onderhoud op geen enkel moment gewezen werd op de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaring en de door verweerder gekende COI analyses. Verzoeker meent dat door de confrontatie met deze feiten achterwege te laten, hij niet de kans kreeg om de informatie waarover verweerder beschikt te weerleggen. Verzoeker stelt dat in sommige gevallen het hem zelfs verweten wordt dat zijn broer tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd, hij meent dat de notities van het persoonlijk onderhoud van zijn broer niet in zijn administratief dossier zitten waardoor dit element niet kan worden nagekeken noch door hem, noch door de Raad. Hij betoogt dat hij bovendien niet inziet hoe zijn eigen geloofwaardigheid in het gedrang kan komen doordat zijn broer bij aankomst in België niet over het werk van hun vader heeft gesproken. Hij stelt dat zijn broer dit element trouwens wel later aanhaalde tijdens diens persoonlijk onderhoud doch gezien zijn eigen vluchtrelaas dit niet onmiddellijk bij aankomst vermeld werd. Verzoeker betoogt dat de verklaringen van zijn broer sowieso niet geloofwaardig werden bevonden gezien hij de subsidiaire beschermingsstatus kreeg. Hij besluit dat hij nooit geconfronteerd werd met deze elementen waardoor hij geen uitleg hierover kon verschaffen. Voorts tracht verzoeker de weigeringsmotieven inzake zijn zogenaamde tegenstrijdige verklaringen te weerleggen. Verzoeker betoogt dat waar verweerder hem verwijt dat hij de werkzaamheden van zijn vader niet onmiddellijk bij aankomst vermeld heeft, hij bij zijn aanmelding als minderjarige alleen was en hij niet bijgestaan werd door een voogd noch door een advocaat. Verzoeker benadrukt dat hij amper vijftien jaar oud was en in België uitgeput aankwam na een reis van meer dan twaalf maanden. Verzoeker stelt dat hij toen nog niet uitgerust en voldoende in staat was om een persoonlijk onderhoud af te nemen. Hij stelt dat de informatie die werd neergeschreven hem bovendien niet werd voorgelezen zodat hij de inhoud ervan niet kon verifiëren. Hij meent dat er dus geen rekening kan worden gehouden met deze verklaringen met het oog op het vaststellen van tegenstrijdigheden in zijn hoofd. Verzoeker vervolgt dat er anders over oordelen een discriminatie zou inhouden ten aanzien van Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdelingen (hierna: NBMV). Hij stelt dat een NBMV-fiche enkel bestaat voor verzoekers om internationale bescherming die verklaren minderjarig te zijn. Hij meent dat NBMV gezien hun kwetsbaarheid, extra procedurele bescherming zouden moeten krijgen. Hij stelt dat door zoveel belang te hechten aan de informatie opgeschreven in het kader van een melding als NBMV, ze in de plaats hiervan net blootgesteld worden aan extra procedurele risico's. Verzoeker betoogt dat het recht om gehoord te worden vereist dat de persoon daadwerkelijk in de mogelijkheid geplaatst wordt om de nodige informatie te verschaffen. Hij benadrukt dat een minderjarige horen, na een uitputtende reis, zonder enige volwassene om hem bij te staan en zonder mogelijkheid om de verklaringen na te lezen niet beantwoordt aan de vereisten van het recht om te worden gehoord. Verder bespreekt verzoeker op uitvoerige wijze de weigeringsmotieven aangaande het werk van zijn vader en zijn kennis hierover. Waar verweerder motiveert dat hij onvoldoende informatie zou bezitten en een desinteresse zou hebben over de werkzaamheden van zijn vader, betoogt verzoeker dat zijn vader niet zo lang voor het leger heeft gewerkt en dat hij slechts tien jaar oud was. Hij stelt dat verweerders motivering gegrond is op volstrekt subjectieve verwachtingen van wat hij zou moeten weten over de werkzaamheden van zijn vader. Verzoeker betoogt verder op theoretische wijze dat verweerder geen

rekening houdt met de culturele verschillen. Vervolgens betoogt verzoeker dat er geen objectief onderzoek gevoerd werd. Waar verweerder motiveert dat de problemen van zijn vader ongeloofwaardig zouden zijn omdat hij soms nog op bezoek kwam bij zijn familie terwijl de taliban op de hoogte waren van zijn werkzaamheden voor het Afghaanse nationale leger, betoogt verzoeker dat hij niet inziet in hoeverre het ongeloofwaardig zou zijn dat een vader risico's neemt om toch zijn familie heel af en toe te kunnen zien. Hij meent dat dit element niet steunt op een objectieve informatiebron maar op het vreemde gevoel van verweerder. Waar verzoeker nog verweten zou worden dat hij nooit aan zijn andere broers zou gevraagd hebben of zij benaderd werden door de taliban en zijn vader hem hiervoor nooit behoeftte, betoogt hij dat niet alleen op deze wijze aan hem gesteld wordt dat zijn vader eigenlijk geen "goeie" vader was die hem voldoende heeft beschermd maar dit gegeven bovendien volledig steunt op het subjectief gevoel van verweerder. Inzake het feit dat zijn oudere broer Z. in verleden bij de taliban een training heeft gevolgd en dit ertoe zou moeten leiden dat er zeker in familiekring over het risico op rekrutering had moeten worden gesproken, betoogt verzoeker dat er net een grote schaamte bestond in de familie omwille van hetgeen zijn oudere broer bijna had gedaan. Hij stelt dat zijn broer trouwens in de gevangenis in Afghanistan verbleef. Hij meent dat het dus om een zeer pijnlijke en moeilijke gebeurtenis gaat voor het gezin waar niet zomaar over gesproken wordt. Hij benadrukt dat zelfs voor een iemand die opgegroeid is in het Westen, elke redelijke persoon hier begrip voor kan hebben en dit dus een redelijke uitleg kan bieden voor het feit dat hierover niet werd gesproken. Hij meent dat dit echter helemaal niet in rekening wordt genomen in de bestreden beslissing.

In een vierde onderdeel betoogt verzoeker op omstandige wijze dat er geen afdoende onderzoek gevoerd is naar het risico op vervolging omwille van een verwestering. Hij bespreekt hierbij het begrip 'verwestering', de objectieve informatiebronnen over vervolging van verwesterde Afghanen door de taliban, de gronden van vervolging, het reële risico op ernstige schade, de bronnen waar verweerder zich op baseert die niet zouden toelaten om te oordelen dat verzoeker geen gegronde vrees koestert omwille van zijn verwesterd profiel, de toepassing in concreto met name de individuele elementen van zijn 'gepercipieerde' verwestering, het onvolledig onderzoek naar en lezing van landeninformatie door verweerder.

Tot slot wijst verzoeker op de subsidiaire beschermingsstatus waarbij hij in een eerste onderdeel de humanitaire crisis en hongersnood bespreekt, de verantwoordelijkheid van actoren in een humanitaire crisis, de humanitaire crisis in Afghanistan die een onmenselijke en vernederende behandeling is in de zin van artikel 3 van het EVRM en de subsidiaire bescherming die kan worden toegepast in situatie van economische crisis/hongersnood. In een tweede onderdeel bespreekt verzoeker nog op omvattende wijze het willekeurig geweld.

Doorheen zijn verzoekschrift citeert verzoeker fragmenten uit en verwijst hij naar de notities van zijn persoonlijk onderhoud, algemene landeninformatie, 's Raads rechtspraak, rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese unie (hierna: HvJ), rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) en persartikels.

3.2. Stukken

3.2.1. Ter staving van het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd:

- een e-mail van verzoekers raadvrouw van 20 december 2022;
- een e-mail van verzoekers raadvrouw van 20 januari 2023;
- een e-mail van het CGVS van 19 december 2022;
- een getuigenverklaring van 5 november 2023 van H. N. N., verzoekers werkgever met een kopie van diens identiteitskaart;
- een foto van een getuigenverklaring van 30 januari 2023 van verzoekers OKAN leerkrachten met het opschrift "Stedelijk Onderwijs".

3.2.2. In zijn verweernota van 22 december 2023 verwijst verweerder naar volgende bijlagen:

- EUAA, "Afghanistan-Country Focus" van december 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023.

3.2.3. Verzoeker brengt op 26 februari 2024 aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan volgende stukken worden toegevoegd:

- een foto van een deels onleesbaar document van zijn vader met als titel "*Internal Security Course of Afghanistan Unit*" met een beëdigde vertaling;
- een foto van een deels onleesbaar document van zijn vader met als titel "*ANA Basic C7 Conversion*" met een beëdigde vertaling;
- een foto van een document (volgens verzoeker het legerboek van zijn vader) met een beëdigde vertaling;
- een foto van een document van zijn vader (volgens verzoeker tevens het voormeld legerboek) met een beëdigde vertaling;
- een foto van een document (wederom het legerboek) met een beëdigde vertaling;
- de menukaart van het restaurant waar hij werkzaam is;
- een getuigenverklaring van 31 december 2023 van E. V., zijn voormalige voogd.

3.2.4. Op 29 februari 2024 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- EUAA, "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;
- EUAA, "Afghanistan-Country Focus" van december 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023.

3.2.5. Verzoeker brengt op 11 maart 2024 ter terechtzitting aan de Raad een ondertekende versie bij van de reeds middels diens aanvullende nota bijgebrachte getuigenverklaring van 31 december 2023 van zijn voormalige voogd.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in

artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden gewezen op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

"Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige ten tijde van je persoonlijk onderhoud, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er je een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud

afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen."

De Raad benadrukt vooreerst dat in de bestreden beslissing in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat er, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in hoofdte van verzoeker als destijds niet-begeleide minderjarige bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen, waardoor hem bepaalde steunmaatregelen werden verleend zoals hierboven wordt gemotiveerd. Het persoonlijk onderhoud werd afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van het gehoorverslag oordeelt de Raad dat de betrokken protection officer tijdens het gehoor voldoende oog had voor de destijds minderjarige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Verzoeker kan met zijn betoog waarbij hij onder meer wijst op zijn leeftijd, geen ander licht werpen op bovenstaande correcte vaststellingen.

Inzake verzoekers betoog dat hij (na meer dan drie uur) uitgeput was, stress had, hij spontaan aangaf dat hij sinds de avond voor het persoonlijk onderhoud niets gegeten had en verweerder hiermee onvoldoende rekening heeft gehouden, stipt de Raad vooreerst aan dat reeds bij aanvang van het onderhoud uitdrukkelijk werd gepeild naar verzoekers toestand en staat waarop verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat alles goed ging waarbij hij tot tweemaal toe stelde niet nerveus te zijn (persoonlijk onderhoud van 8 december 2022, p. 2). Bovendien stelt de Raad vast dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud, in tegenstelling tot hetgeen wordt aangevoerd in het verzoekschrift, niet blijkt dat verzoeker spontaan te kennen gaf niets gegeten te hebben en stress te hebben maar hij hier pas gewag van maakte toen verweerder hem nogmaals uitdrukkelijk vroeg hoe hij zich voelde na een bemerking hierover van zijn raadvrouw waarbij verzoeker de mogelijkheid werd geboden te pauzeren en na een pauze bij afloop van het persoonlijk onderhoud verzoeker op verweerders stelling dat een bijkomend persoonlijk onderhoud mogelijk was, verklaarde dat hij zelfs nu comfortabel is, hij op alle vragen antwoorden gaf en geen problemen heeft (persoonlijk onderhoud, p. 27-28).

In casu liggen overigens geenszins objectieve stukken voor ter staving van gezondheidsproblemen waarmee een invloed op verzoekers verklaringen wordt aangetoond en moet dus vastgesteld worden dat allerm minst blijkt dat verzoeker, die bovendien bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben (Verklaring DVZ van 24 november 2021, vraag 30, p. 11) ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen.

Daarenboven is een zekere mate van stress en onbehagen inherent aan een gehoor, doch staat dit er niet aan in de weg dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij volwaardige verklaringen aflegt en bij gebreke aan concrete indicaties omtrent (gezondheids)problemen mag worden geacht in staat te zijn om aan de asielprocedure deel te nemen.

Zodoende kan geenszins worden vastgesteld dat verzoekers beweerde staat van stress, vermoeidheid en honger tijdens het persoonlijk onderhoud een zodanige impact zouden hebben gehad dat dit zijn vermogen om aan het persoonlijk onderhoud op het CGVS deel te nemen afdoende en negatief heeft beïnvloed. Daarenboven blijkt uit het gehoorverslag dat hij tijdens zijn onderhoud op het CGVS precies en uitgebreid kon antwoorden op de vragen. Uit niets in de weergave van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker niet in staat was om op adequate wijze zijn vluchtredenen uiteen te zetten. Tot slot benadrukt de Raad nog dat verweerder stelde dat verzoeker altijd een verduidelijking en een extra pauze mocht vragen en verweerder op eigen initiatief drie pauzes inlaste (persoonlijk onderhoud, p. 2-4, p. 12, p. 19).

Waar verzoeker nog betoogt dat verweerder niet de tijd genomen had om hem op het gemak te stellen en tal van vragen te stellen, herhaalt de Raad dat verweerder bij aanvang van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gepeild heeft naar zijn toestand en stress en op omstandige wijze het persoonlijk onderhoud heeft ingeleid (persoonlijk onderhoud, p. 2-3). Uit het loutere feit dat verzoeker niet expliciet gevraagd werd naar zijn school en verblijf in het opvangcentrum kan niet afgeleid worden dat het gehoor incorrect werd aangevangen en foutief is verlopen in die mate dat van verzoeker geen afdoende en volwaardige verklaringen konden verwacht worden.

Gelet op het voorgaande treedt de Raad verweerders conclusie bij dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten gerespecteerd werden en dat hij in de gegeven omstandigheden heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer gedood te worden door de taliban omdat hij weigerde gedwongen gerekruteerd te worden en zijn vader werkzaam was bij het Afghaanse nationale leger.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de daaraan gekoppelde vervolgingsproblemen met de taliban.

Wat betreft zijn vrees omwille van het profiel van zijn vader, wordt er in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker er niet in slaagt dit aannemelijk te maken. Er wordt gemotiveerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan dit relaas omdat deze gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden, gebrekkige, markante tegenstrijdigheden en incoherenties.

Zo wordt er op goede gronden geoordeeld dat:

i) allereerst er dient opgemerkt te worden dat er geen geloof wordt gehecht aan het profiel van verzoekers vader. Zo verklaart verzoeker dat zijn vader in het verleden tewerkgesteld was voor het Afghaanse Nationale Leger. Verzoeker kan echter slechts heel weinig informatie verschaffen over de job die zijn vader zou hebben uitgevoerd. Vooreerst slaagt verzoeker er niet in te schetsen wanneer zijn vader begon te werken bij het Afghaanse leger. Evenmin weet verzoeker tot wanneer zijn vader deze job uitvoerde. Verzoeker vertelt hierover dat zijn vader tewerkgesteld was tot de taliban dreigementen begonnen te uiten. Dat verzoeker geen exacte data kan weergeven kan begrepen worden, maar dat hij het ook niet kan situeren in de tijd aan de hand van bepaalde ingrijpende gebeurtenissen, waaronder het vertrek van zijn broer Z. uit Afghanistan of de dood van zijn moeder kan niet gevolgd worden. Nochtans was verzoeker tien jaar bij het overlijden van zijn moeder waardoor hij wel enig besef mag hebben van de aanwezigheid van zijn vader en diens activiteiten, ook heeft hij hier in België contact met zijn oudere broer en vanuit België contact met zijn vader in Afghanistan waardoor hij wel degelijk de mogelijkheid had om zich te informeren. Bovendien waren er hieraan grote gevolgen verbonden voor verzoekers familie sinds de taliban ontdekten dat zijn vader voor het Afghaanse nationale leger werkte. Zo moest verzoekers vader onderduiken en werd het financieel moeilijker voor zijn gezin aangezien zijn vader sindsdien niet meer werkte. In verband met het onderduiken van zijn vader dient er nog aangehaald te worden dat het wel heel vreemd is dat zijn vader soms nog op bezoek kwam nadat de taliban op de hoogte kwamen van zijn job. Verzoeker vertelt hierover dat hij hen soms kort in het geheim kwam bezoeken en dan soms meehielp op de velden. Dit is alles behalve aannemelijk. Zo verklaarde verzoeker eerder dat de regio waar hij woonde volledig onder de controle was van de taliban. Dat zijn vader het risico nam om af en toe op bezoek te komen terwijl hij een gezocht persoon was, is onaannemelijk. Bovenstaande vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van de functie van verzoekers vader en zijn werk bij het Afghaanse leger op de helling;

ii) daarnaast verzoeker ook geen informatie kan verschaffen over de inhoud van de job van zijn vader. Zo weet verzoeker niet tot welk korps hij behoorde of welke rang hij had, noch heeft hij informatie over de taken die zijn vader daar deed. Verzoeker weet enkel dat hij gestationeerd was in Kandahar en dat hij eens moest vechten tegen Chinezen. Naast het bevreemdende verhaal van Afghaanse soldaten die mensen van China zouden bevechten in Kandahar heeft verzoeker geen verhalen of informatie over het werk van zijn vader. Verzoeker vergoelijkt zijn tekort aan kennis wegens zijn jeugdige leeftijd. Wanneer hem er wordt op gewezen dat hij waarschijnlijk wel wist dat tijdens zijn verzoek om internationale bescherming van hem verwacht werd dat hij over het werk van zijn vader ging moeten vertellen antwoordt verzoeker dat zijn vader daar niet over sprak en dat werk deed. Verzoeker wijst verder naar de documenten die hij neerlegde en de mogelijkheid dat daar meer informatie opstaat, maar zelf slaagt hij er niet in iets over deze documenten te vertellen. Dat verzoeker zelf niet de moeite nam deze documenten eens te bekijken getuigt niet van een grote interesse. Er kan niet begrepen worden waarom verzoeker zich tot op heden niet geïnformeerd heeft over de job van zijn vader en diens documenten bij zijn broer Z. die in België woont, noch bij zijn eigen vader waarmee hij af en toe contact heeft. Verzoeker legt uit dat in Afghanistan hij niets kan vragen aan oudere personen en hij er niet aan dacht vragen te stellen aan zijn broer Z.. Echter kan verzoekers redenering niet gevolgd worden. Het dient gezegd dat van iemand die internationale bescherming vraagt, mag verwacht worden dat hij al het mogelijke doet om informatie te verzamelen die zijn relaas ondersteunen. Deze desinteresse en onwetendheid doet de geloofwaardigheid van het profiel van zijn vader teniet;

iii) er ten slotte nog kan toegevoegd worden dat het vreemd is dat zijn broer Z. tijdens zijn aanmelding en tijdens zijn eerste interviews op de DVZ met geen woord repte over het werk van hun vader bij het Afghaanse Nationale Leger. Z. verklaarde toen dat hun vader als landbouwer werkte. Het was pas tijdens het persoonlijk onderhoud dat Z. aanhaalde dat hun vader in het verleden voor het Afghaanse leger heeft gewerkt. Ook verzoeker liet na bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming aan te halen dat zijn vader bij het Afghaanse leger tewerkgesteld is geweest. Verzoeker verklaarde op dat moment als reden voor zijn verzoek dat hij problemen had wegens de onveiligheid en de oorlog en dat zijn broer zich in België bevindt. Verzoeker gaf op dat moment Sangar, zijn dorp, op als verblijfplaats van zijn vader en broer H., wat niet overeenkomt met zijn huidige verklaringen van tijdens het persoonlijk onderhoud. Dergelijke constatering doen het geloof in de tewerkstelling van zijn vader wederom geen goed;

iv) waar verzoeker ter staving van zijn vluchtrelaas legerdocumenten van zijn vader voorlegt verweerder erop wijst dat deze stukken het geloof in de tewerkstelling van zijn vader niet kunnen herstellen. Verweerder wijst

er hier vooreerst op dat verzoeker slechts kopieën aanbrengt waarvan de authenticiteit bijgevolg niet nagegaan kan worden. Bovendien hebben documenten slechts een ondersteunende functie hebben, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van, in casu, ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt bovendien dat valse Afghaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie gemakkelijk (tegen betaling) te verkrijgen zijn. Er dient aldus te worden opgemerkt dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten an sich al relatief is.

Voorts wordt er in de bestreden beslissing met reden gemotiveerd dat:

i) wat betreft verzoekers verklaring dat hij Afghanistan verlaten heeft uit vrees voor rekrutering door de taliban en hij omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 en de EUAA Country Guidance van januari 2023) blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door verzoeker wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Verzoeker slaagt er bovendien niet in om, in concreto, aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van verzoeker een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde hem bij de taliban te laten aansluiten. Integendeel, uit zijn relaas komt naar voren dat de taliban in zijn geval slechts pure dwang gebruikten om verzoeker te laten aansluiten;

ii) bovendien verzoekers verklaringen over het incident waarbij de taliban hem aanspraken toen hij op het veld aan het werken was allerminst kunnen overtuigen. Verzoekers verklaringen hieromtrent zijn op zijn minst gezegd vreemd. Zo verklaart verzoeker dat in zijn dorp iedereen een kant moest kiezen. Of je kiest voor de overheid, of je kiest voor de taliban, of je verlaat het dorp. Verzoeker verklaart hierover dat elke jongere in het dorp aangesproken wordt door de taliban om hen te vervoegen. Volgens verzoeker hebben de taliban elke jongere nodig en nemen ze die gewoon mee. Het is vreemd dat indien er zoveel jongens aangesproken worden door de taliban verzoeker er in slaagt slechts twee namen te noemen van vrienden die zich bij de taliban aansloten. Verzoeker kent tevens maar één naam van een vriend die weigerde zich aan te sluiten, en hierdoor met hem het land verliet. Het is vreemd dat verzoeker er niet in slaagt meer voorbeelden te geven van andere jongens uit zijn dorp die zich bij de taliban moesten aansluiten. Echter is het nog vreemder dat verzoeker niet weet of zijn andere broers die ouder zijn, waaronder H. en N. in het verleden ook ooit werden aangesproken door de taliban. Dat iedereen bezig is met zijn eigen problemen is geen afdoende reden, aangezien verzoeker zijn vrees voor rekrutering voorstelt als een collectief gebeuren in zijn dorp. Dat verzoeker hierdoor niet op de hoogte is of zijn andere broers werden aangesproken is compleet ongeloofwaardig. Zelfs tot op heden heeft verzoeker nooit gevraagd of zijn andere broers ook werden benaderd door de taliban met de vraag om zich aan te sluiten. De opmerkelijkheden stoppen hier echter niet. Zo werd volgens verzoekers verklaringen zijn oudere broer Z. in het verleden aangesproken, en ging hij zelfs bij de taliban een training volgen. Het tart alle verbeelding dat zijn oudere broer Z. zich in het verleden zou aangesloten hebben en er in zijn dorp gevaar dreigt voor alle jongeren om in het vizier te komen van de taliban, maar dat een mogelijke rekruteringspoging van verzoeker in zijn familie niet besproken werd. Wanneer verzoeker wordt gevraagd of hij met zijn vader al besproken had wat hij zou doen moest de taliban hem benaderen, haalt hij aan dat zij dit niet op voorhand besproken hadden. Het kan niet gelden dat zijn broer Z. in het verleden werd meegenomen door de taliban en zijn vader hem moest gaan bevrijden bij de taliban, maar hij verzoeker niet preventief waarschuwde of met hem besprak wat hij zou kunnen doen moesten de taliban hem in de toekomst aanspreken om met hen te vechten. Het voorgaande zet vanzelfsprekend ernstige vraagtekens bij de oorzaak van zijn problemen waardoor verzoeker zijn land noodgedwongen moest verlaten. Er wordt bijgevolg dan ook geen geloof gehecht aan de poging tot rekrutering van de taliban.

iii) daarnaast verzoeker aangeeft dat zijn vader met talibs in een dispuut verwickeld is en dat dit conflict actueel werd door de machtsovername door de taliban. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat verzoeker bij de DVZ tijdens zijn interview nergens aanhaalde nog andere problemen te hebben. Verzoeker haalt dit voor het eerst aan tijdens het persoonlijk onderhoud. Verzoeker vertelt hierover dat zijn vader het hem pas vertelde na het interview bij de DVZ. Nochtans vond het interview bij de DVZ plaats op 24 november 2021, wat dus al enkele maanden na de machtsovername was. Dat verzoeker niet op de hoogte was van dit probleem, is erg vreemd. Te meer daar hij aangeeft dat de taliban de volledige controle over zijn dorp in handen hadden. Er kan ook verwacht worden dat als zijn vader en bij uitbreiding zijn familie in conflict lag met talibs verzoeker hier wel degelijk van op de hoogte was. Dit komt de geloofwaardigheid van dit conflict alvast niet ten goede. Het dispuut zelf beschrijft verzoeker als van zeer lang geleden, misschien zelfs van voor zijn geboorte. Verzoeker verwijst ter verduidelijking naar de stukken die hij later zou neerleggen. Verzoeker kon

echter weinig toelichting over de foto's van deze stukken geven. Wanneer hem wordt gevraagd wat er in het document staat dat hij op zijn gsm laat zien, antwoordt hij dat hij het niet precies weet aangezien hij het niet kan lezen. Dit is echter geen afdoende verklaring aangezien verzoeker zich naar de inhoud had kunnen informeren bij iemand anders, waaronder zijn vader met wie hij contact onderhoudt. Evenmin weet verzoeker wie het document schreef en stelt hij te denken dat districtschef het schreef. Verzoekers opvallend gebrek aan interesse in deze documenten is onverenigbaar met een gegronde vrees voor vervolging. Er mag van een verzoeker verwacht worden dat hij zich informeert naar de exacte bedreiging. De documenten die hij na het persoonlijk onderhoud overmaakte gaan over een aanklacht in 2001 tegen zijn vader, genaamd M. W., waarna zijn vader in voorlopige hechtenis werd geplaatst. Verzoekers vader haalt ook aan zich neer te leggen bij de beslissing die zal worden genomen. Uit de documenten blijkt dat er een rechtszaak is geweest tegen zijn vader onder het eerste talibanregime. Het uiteindelijke vonnis betreffende deze zaak legt verzoeker evenwel niet neer. Er kan echter niet aangenomen worden dat er ruim 20 jaar later, een conflict met talibs dat door het toenmalige talibanregime werd beslist, nog actuele gevolgen zou hebben voor zijn familie. Bovendien moet er herhaald worden dat ook tijdens zijn verblijf in Afghanistan de taliban volgens zijn verklaringen de controle in zijn dorp hadden, wat zich voor de machtsovername afspeelde. Dan kan er niet begrepen worden dat dit conflict zich niet eerder geuit zou hebben dan op het moment van de machtsovername. Indien verzoeker of zijn familie oprecht problemen hebben betreffende een dispuut, dan is het vreemd dat zijn jongere broer H., die slechts een jaar jonger is, nog steeds in hun woning verblijft, en hierdoor geen problemen kent. Dat bovendien verzoekers vader en zijn oudste broer H. zich nog steeds in Afghanistan bevinden, weliswaar ondergedoken, is ook geen indicatie dat zij er problemen kennen. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht dat verzoeker hierdoor in de problemen zou komen bij terugkeer naar Afghanistan.

iv) ten slotte er nog opgemerkt dient te worden dat zijn advocaat het persoonlijk onderhoud onderbrak omdat zij van mening was dat het te lang duurde en verzoeker uitgeput was. Zo haalde zijn advocate aan dat verzoeker niet gegeten had sinds de dag voordien en hij veel stress had. Ze haalt aan dat het niet menselijk is om vragen te blijven stellen. Zijn advocate haalt na het persoonlijk onderhoud aan de hand van een e-mail nog enkele correcties aan, die terug te vinden zijn in het administratief dossier, waar ze nogmaals aanhaalt dat het tijd was om af te ronden, aangezien verzoeker moe was. Echter vinden de door de advocate gemaakte klachten geen weerslag in het gehoorverslag. Bij aanvang werd gevraagd hoe het ging waarop verzoeker antwoordde dat alles goed ging. Ook werd verzoeker gevraagd of hij niet te nerveus was, waarop hij opnieuw 'nee' antwoordde en dat nogmaals bevestigde. Daarna werd verzoeker ingelicht dat indien hij graag een extra pauze wou, hij dit zeker mocht zeggen en werd er benadrukt dat het zeker geen probleem is, moest hij even willen stoppen, waar hij op geen enkel moment gebruik van maakte. Ook tijdens het verloop van het gehoor, en in tegenstelling tot wat de advocaat zegt, kan er van verzoeker als 17-jarige verwacht worden een pauze te vragen of aan te geven als iets niet gaat. Uit het verloop van het gehoor blijkt nergens dat verzoeker zich niet goed voelde, noch dat de advocaat, of zijn voogd dit eerder hebben opgeworpen, hoewel dit hun taak is, om hem bij te staan. Zijn voogd voegde op het einde van het persoonlijk onderhoud toe dat het wel veel vragen waren, zijn eigen kinderen ook niet goed op de hoogte waren van zijn job en dat hij niet in het hoofd van zijn vader kon kijken, maar haalde voor de rest geen andere zaken aan. In die zin kan het niet begrepen worden, van waar de laattijdige uitbarsting van de advocaat komt. We kunnen niet verwachten dat een minderjarige uit zichzelf alle details uit zijn vluchtrelaas zelf vertelt, wat klopt uit de notities en zijn verklaringen. Daarom acht het CGVS zijn medewerkingsplicht bijkomende vragen te stellen om zijn vluchtmotieven in beeld te kunnen brengen. Daarnaast worden vragen herhaald, om een goed zicht te krijgen op zijn beschermingsnood. Zeker als de verzoeker slechts een beknopte versie weergeeft, acht het CGVS het zijn plicht om toch bijkomende vragen te stellen om een correcte beschermingsbeoordeling over zijn nood te kunnen maken. Waar de advocaat meent dat verzoeker niet in staat was, of hij niet comfortabel was om vier uur geïnterviewd te worden, kon het niet worden opgemerkt uit zijn houding of deelname aan het gehoor. Bovendien gaf verzoeker aan dat hij zich comfortabel voelde, noch merkte zijn voogd op dat verzoeker niet in staat zou zijn om gedurende de duur van het onderhoud deel te nemen. Dat verzoeker het niet leuk vindt dat hij veel vragen krijgt doorheen verschillende interviews, terwijl hij meent dat Oekraïners alles krijgen, kan begrepen worden. Hoewel de vraag van de advocate er was om een bijkomend persoonlijk onderhoud te organiseren, wat geen vraag was van de voogd, noch van hemzelf aangezien verzoeker vond dat hij alles heeft kunnen zeggen wat hij wou zeggen werd ervoor gekozen geen ander persoonlijk onderhoud te organiseren. Zoals blijkt uit de argumentatie hierboven, dat het document weldegelijk door het CGVS kon beoordeeld worden. Als laatste geeft verzoekers advocaat nog de suggestie om in plaats van vragen te stellen, het niet beter zou zijn om te confronteren met de COI dat er niet gerekruteerd wordt door de taliban bij jongeren. Echter kiest het CGVS ervoor om niet uit te gaan van een initiële ongeloofwaardigheid en directe confrontatie, maar worden aan verzoekers de mogelijkheid geboden om aan de hand van persoonlijke ervaringen rekrutering in hun specifiek geval weldegelijk aannemelijk te maken. Het CGVS begrijpt niet waarom een directe confrontatie met de COI meer opportuun zou zijn, in plaats van een persoonlijke beleving te bevragen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas

en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker volhardt in zijn vluchtmotieven en verklaringen op het CGVS en bekritiseert het onderhoud en verweerders appreciatie doch brengt geenszins valabele argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing die steun vinden in de beschikbare informatie en de door verzoeker geschetste context en afgelegde verklaringen.

Waar verzoeker zijn gebrekkige, onaannemelijke, weinig doorleefde verklaringen tracht te verschonen door zijn gehoor op het CGVS te bekritisieren alsook te betogen dat verweerder een zeer uitgebreide kennis over de werkzaamheden van zijn vader verwacht waarbij de Afghaanse cultuur wordt benadrukt, stipt de Raad, naast de vaststellingen onder 3.3.4. (*supra*), aan dat noch uit verzoekers gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal was verzoeker 17 jaar en dus geen infans meer, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen en over de kernelementen van zijn vrees, ook al dateren ze van enige tijd geleden, te meer wanneer hij nog contacten onderhoudt met familieleden. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou, verzoekers advocaat en voogd waren aanwezig en konden opmerkingen geven op het einde. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst. Aldus werd rekening gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, werden zijn rechten gerespecteerd en kon hij voldoen aan zijn verplichtingen.

Verzoekers kritiek op de (lange) duur en wijze van het onderhoud en zijn betoog dat hem vragen werden gesteld op repetitieve wijze en hij veel moest herhalen kan geen ander licht werpen op voorgaande vaststellingen en de omstandige motieven hieromtrent in de bestreden beslissing, te meer de protection officer reeds tijdens het onderhoud uitlegde dat er veel vragen worden gesteld om verzoeker te helpen omdat hij zag dat verzoeker sommige vragen niet goed begreep en hij daarom vragen herhaalde en zich ervan wou vergewissen dat ze elkaar goed begrepen waarbij hij zich overigens ook excuseerde voor het geval hij verzoeker ongemakkelijk zou hebben doen voelen wat niet zijn bedoeling was (persoonlijk onderhoud, p. 28).

Aangaande verzoekers verwachting dat hij nogmaals uitgenodigd zou worden voor een gehoor, dit gezien hij overigens nog niet geconfronteerd werd met tegenstrijdigheden, hem geen vragen werden gesteld over verwestering en een aantal essentiële elementen niet aan bod zijn gekomen, stipt de Raad in de eerste plaats aan dat verzoeker wel degelijk omstandig werd bevraagd aangaande zijn vluchtrelaas (persoonlijk onderhoud, p. 21-27) en verzoeker, alsook de voogd en de raadvrouw, de kans werden geboden op toevoegingen en verzoeker op het einde trouwens aanstipte alles gezegd te hebben wat hij wou zeggen (persoonlijk onderhoud, p. 29-30).

Wat betreft de kritiek aangaande een gebrek aan vraagstelling omtrent verwestering, verwijst de Raad naar de vaststellingen onder 3.3.5.2. (*infra*).

Inzake verzoekers betoog niet geconfronteerd te zijn geweest met de tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen en de algemene landeninformatie en waar hij een schending aanvoert van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, wijst de Raad erop dat in het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit uitdrukkelijk wordt gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee een verzoeker om internationale bescherming niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoeker door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de kritiek van de commissaris-generaal en door het instellen van voorliggend beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om op de vastgestelde tegenstrijdigheid te reageren. Door in het verzoekschrift de schending aan te voeren van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, die gelet op voorgaande vaststellingen niet kan aangenomen worden, slaagt verzoeker er niet in zijn incoherente, gebrekkige en tegenstrijdige verklaringen in een ander daglicht te stellen.

In overeenstemming met artikel 57/5ter, § 1 van de Vreemdelingenwet behoort het organiseren van een bijkomend persoonlijk onderhoud overigens tot de discretionaire bevoegdheid van de commissaris-generaal en is hij aldus niet gehouden een bijkomend persoonlijk onderhoud te organiseren op vraag van verzoeker en/of zijn raadvrouw; er liggen in casu voldoende elementen en verklaringen voor om zijn vluchtrelaas op een weloverwogen en correcte wijze te beoordelen.

Wat betreft verzoekers ponering dat zijn persoonlijk onderhoud slecht verlopen is en het voorwerp heeft uitgemaakt van een klacht bij het Kindercommissariaat en het CGVS, stelt de Raad vast dat, daargelaten er geen stavingsstukken voorliggen van deze klacht en het resultaat daarvan, dergelijke klacht, gelet op voorgaande vaststellingen (alsook gelet op de bevindingen onder 3.3.4) op zich niet kan volstaan om in de

gegeven omstandigheden een onregelmatigheid vast te stellen die kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Wat betreft verzoekers betoog dat het gehoorverslag geen trouwe weergave is van zijn persoonlijk onderhoud en zijn kritiek op sommige bewoordingen hierin, kan hij allerminst zijn gebrekkige, onaannemelijke en incoherente verklaringen verschonen en een ander licht werpen op bovenstaande correcte overwegingen. Vooreerst wijst de Raad erop, in tegenstelling tot hetgeen betoogd wordt in het verzoekschrift, dat de opmerkingen van verzoekers raadsvrouw wel ter beschikking zijn in het administratief dossier (zie administratief dossier, map met "bijkomende informatie"). Daarnaast stelt de Raad vast dat ondanks de notities van het persoonlijk onderhoud niet werden aangepast, uit de bestreden beslissing en verweernota wel degelijk blijkt dat er rekening gehouden werd met de opmerkingen van verzoekers raadsvrouw. De Raad benadrukt hierbij nog volledigheidshalve dat artikel 57/5quater, § 1 van de Vreemdelingenwet enkel stelt dat de notities van het persoonlijk onderhoud een getrouwe weergave moeten vormen "van de vragen die aan de verzoeker werden gesteld en van zijn antwoorden". Nergens wordt hierin melding gemaakt van een getrouwe, letterlijke weergave van de opmerkingen van de advocaat, vertrouwenspersoon of voogd die verzoeker bijstaan tijdens het persoonlijk onderhoud – hetgeen overigens evenmin het geval was in het intussen opgeheven artikel 17, § 1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003.

Verzoeker kan om bovenstaande redenen die de huidige zaak kenmerken niet dienstig verwijzen naar rechtspraak van de Raad te meer rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en verzoeker niet in concreto aantoont dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Waar verzoeker zijn gebrekkige verklaringen en gebrek aan interesse inzake de neergelegde documenten van de werkzaamheden van zijn vader tracht te verschonen, overtuigt hij allerminst. Immers herhaalt de Raad dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die consistente en nauwkeurige verklaringen aflegt over de kernelementen van zijn vrees, in casu de werkzaamheden van zijn vader en redelijkerwijze ook mag worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich hierover te informeren. In casu kan niet blijken dat verzoeker de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen hieromtrent.

Vooreerst stelt de Raad vast dat daargelaten uit de bestreden beslissing niet kan blijken dat het CGVS effectief de documenten neergelegd door de broer heeft bekeken en daargelaten het feit dat verzoeker de originele documenten ter terechtzitting toont waarvan middels zijn aanvullende nota kopieën worden bijgebracht waarbij met reden kan aangestipt worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat valse Afghaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie gemakkelijk (tegen betaling) te verkrijgen zijn en dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten an sich al relatief is, dit geenszins zijn eigen gebrekkige verklaringen omtrent de documenten met betrekking tot zijn vader kan verschonen.

Verder stelt de Raad vast dat het feit dat verzoeker niet kan lezen geenszins een verschoning kan bieden voor zijn gebrek aan interesse en gebrekkige verklaringen inzake de neergelegde documenten waarvan ter terechtzitting de originelen worden getoond, daar hij immers contact heeft met zijn familie in Afghanistan en met zijn oudere broer in België die conform zijn verklaringen hem de originele documenten zou bezorgd hebben (Verklaring DVZ van 24 november 2021, p. 9; persoonlijk onderhoud van 8 december 2022, p. 10-11).

Volledigheidshalve stipt de Raad aan dat uit de beschikbare landeninformatie waarop de Raad vermag acht te slaan, hoe dan ook niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de Afghaanse nationale leger (zie o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, p. 56-65; EUAA Afghanistan Country Focus van januari 2022, p. 45-48 en EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, p. 54-55). Familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen, kunnen evenwel ook vervolging riskeren, bijvoorbeeld in de context van de zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid. Verzoeker maakt zodoende in casu wegens de eerdere beweerde werkzaamheden van zijn vader geen actuele en persoonlijke vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk.

Waar verzoeker betoogt dat hem de tegenstrijdige verklaringen van zijn broer verweten worden, dit gehoorverslag niet in zijn administratief dossier zit en hij niet inziet hoe zijn eigen geloofwaardigheid in het gedrang komt doordat zijn broer bij aankomst niet over het werk van zijn vader bij de Afghaanse nationale politie sprak, kan hij niet worden gevolgd. Vooreerst wijst de Raad erop dat de notities van het interview van zijn broer bij de DVZ wel degelijk in verzoekers administratief dossier ter beschikking zijn en uit dit interview blijkt dat zijn broer bij de DVZ geen gewag maakte van de werkzaamheden van zijn vader voor het Afghaanse nationale leger (zie administratief dossier, blauwe map met landeninformatie, stuk 1). Daarenboven heeft verweerder zich niet beperkt tot de loutere verwijzing naar de verklaringen bij de DVZ en op het CGVS van verzoekers broer maar werd in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gemotiveerd omtrent verzoekers verklaringen over de werkzaamheden van zijn vader die volgens verweerder niet kunnen overtuigen omwille van diverse onaannemelijkheden, gebrekkigheden en tegenstrijdigheden. Verzoeker

slaagt er bijgevolg niet in om in concreto aan te tonen dat verweerder geen rekening gehouden zou hebben met verzoekers individuele omstandigheden en verklaringen bij het nemen van de bestreden beslissing nu verweerder wel degelijk op omstandige wijze het voorliggende verzoek om internationale bescherming tevens beoordeeld heeft op zijn eigen merites.

Waar verzoeker zijn inconsistente verklaringen aangaande de werkzaamheden van zijn vader tracht te verschonen door zijn verklaringen in het kader van zijn Fiche "mineur étranger non accompagné ("MINTEH") te betwisten gezien deze hem nooit werd voorgelezen, er geen bijstand van een raadsman of voogd was waardoor hij de inhoud hiervan niet kan verifiëren en hierbij kritiek te uiten op het gegeven dat minderjarigen hierdoor aan extra procedurele risico's worden blootgesteld wat een schending van het gelijkheidsbeginsel inhoudt, overtuigt hij allerminst.

De Raad merkt op dat de vaststelling dat verzoeker niet werd bijgestaan door een voogd noch raadsman niet kan volstaan om afbreuk te doen aan de deze verklaringen. De Raad ziet niet in waarom de bevoegde persoon en/of tolk belang zou(den) hebben bij het noteren van andere elementen dan hetgeen werd verklaard door verzoeker. Verzoeker toont niet aan dat de vaststelling dat hij geen bijstand van een voogd of raadsman had een substantiële fout inhoudt die authenticiteit ontzegt aan deze verklaringen. Deze fiche maakt deel uit van het administratief dossier en betreft dan ook een element waarmee de commissaris-generaal bij de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming rekening kan houden. Het inzagerecht stelt verzoeker immers in staat om zijn dossier op het CGVS in te kijken en kennis te nemen van de inhoud.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekers naam, geboortedatum, regio van herkomst en moedertaal alsook zijn familiesamenstelling zowel in de fiche NBMV als tijdens het interview op de DVZ en het gehoor op het CGVS op dezelfde wijze werden weergegeven. Er kan dan ook worden aangenomen dat verzoeker tijdens zijn interview op het bureau MINTEH wel degelijk in staat was om zijn verklaringen af te leggen. Dat enkel zijn verklaringen over de werkzaamheden van zijn vader onjuist zouden zijn, is dan ook niet ernstig. Verweerder kon zich bijgevolg nuttig beroepen op dit document teneinde verzoekers relaas te beoordelen. De Raad benadrukt hierbij dat het feit dat het interview in het kader van de MINTEH-fiche in andere omstandigheden verloopt dan dat op het CGVS of de DVZ, niets afdoet aan de verwachting dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Verzoeker kan tot slot in dit verband niet dienstig verwijzen naar rechtspraak van de Raad nu rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en verzoeker niet in concreto aantoont dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Inzake verzoekers betoog dat hij verklaarde dat zijn vader niet lang voor het leger heeft gewerkt en hij slechts tien jaar oud was en er geen rekening gehouden wordt met de culturele verschillen, kan hij allerminst zijn gebrekkige verklaringen betreffende de werkzaamheden van zijn vader verschonen. Immers herhaalt de Raad dat er redelijkerwijze van een verzoeker om internationale bescherming, ook wanneer deze jong is en er culturele verschillen zijn, mag worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren over zaken die de kern uitmaken van zijn vrees. In casu kan niet blijken dat verzoeker de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen omtrent de werkzaamheden van zijn vader. Daarenboven stipt de Raad nog aan dat verzoeker verklaarde dat zijn vader sinds lange tijd bij het leger werkte, hij zelfs niet weet hoelang en hij dit al zolang doet (persoonlijk onderhoud van 8 december 2022, p. 15).

Waar verzoeker nog zijn weinig aannemelijke verklaringen aangaande de rekruteringspoging door de taliban tracht te verschonen door de betogen dat er een grote schaamte bestond in zijn familie over de aansluiting van zijn oudste broer bij de taliban, kan hij geen ander licht werpen op de pertinente motieven in de bestreden beslissing. Immers oordeelt de Raad dat het weinig aannemelijk is dat zijn familie de veiligheid van verzoeker onderschikt plaatste aan de schaamte rond het feit dat zijn oudste broer gedwongen gerekruteerd is geweest door de taliban.

Voorts wijst de Raad volledigheidshalve op de algemene landeninformatie die door verweerder werd bijgebracht. In deze recente landeninformatie wordt er gewezen op de elementen die het risico op gedwongen rekrutering vergroten met name: de leeftijd, gender (jonge mannen), de regio van herkomst (in geval van rekrutering door de IS) en de militaire achtergrond (EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023, p. 63). Verzoeker toont geenszins aan onder dergelijk profiel te vallen, waardoor er niet volgehouden kan worden dat hij wel degelijk een risico loopt op gedwongen rekrutering door de taliban bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker die niet aantoont te beschikken over enig militair profiel of bepaalde vaardigheden, blijft in gebreke enige elementen bij te brengen om een gedwongen rekrutering aannemelijk te maken gelet op de beschikbare actuele landeninformatie. In navolging van bovenstaande maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan gedwongen gerekruteerd

zou worden, te meer het weinig aannemelijk is dat de taliban hem zouden willen rekruteren daar zijn vader conform zijn verklaringen werkzaam was bij het Afghaanse nationale leger.

Wat betreft het betoog van verzoeker dat verweerder subjectieve verwachtingen heeft en de beoordeling van zijn verklaringen op subjectieve wijze heeft plaatsgevonden, dient opgemerkt te worden dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. De Raad stipt hierbij ten slotte aan dat verweerders terechte vaststellingen steun vinden in de beschikbare landeninformatie en de door verzoeker geschetste context.

De Raad meent dat de door verzoeker op het CGVS neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd.

Verzoeker beklemtoont de neergelegde documenten en bekritiseert verweerders vormelijke appreciatie doch brengt geenszins valabele argumenten bij die de vormelijke alsook inhoudelijke beoordeling van de documenten die steun vindt in de beschikbare landeninformatie, kunnen ombuigen.

Er wordt in dit verband aan herinnerd dat de commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten, quod in casu (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

3.3.5.2. In het verzoekschrift en verzoekers aanvullende nota wordt tevens gewezen op een vrees wegens (gepercipieerde) verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden

geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, Afghanistan Country Focus, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "Afghanistan security situation", August 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten basis in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 45-48 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban" van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de facto-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA

“Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 53-55; “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “Afghanistan: targeting of individuals”, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afgaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “verwesterd” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “verraders” of “ongelovigen”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 51, EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afgaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afgaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afgaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het

gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "Country Guidance" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verweerder in zijn bestreden beslissing, verweernota en aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "Country guidance: Afghanistan" januari 2023, p. 21 en 72-79 en EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 96-100).

Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in afbreuk te doen aan de omstandige motieven in de bestreden beslissing aangaande zijn vermeende verwestering die de Raad kan bijtreden.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende verwijst naar algemene landeninformatie, zijn jonge leeftijd bij vertrek (vijftien jaar) en aankomst in België (zestien jaar), het feit dat hij al meer dan twee jaar in België is, de bewering dat hij gedurende deze tijd deelnam aan de westerse manier van leven, hij sinds enkele maanden jobstudent is in een horecazaak en er in deze Aziatische zaak heel wat gerechten met varkensvlees bereid worden, hij hier geen bezwaar tegen heeft noch tegen de alcoholische consumptie door klanten, het feit dat zijn broer met wie hij samenwoont al veel langer in België verblijft, het gegeven dat hij westerse kleding draagt, hij Nederlands heeft geleerd en via zijn school een nieuwe leefwereld heeft ontdekt, het feit dat hij uit een klein en conservatief dorp afkomstig is, hij sinds 2020 Afghanistan verlaten heeft, hetgeen al meer dan vier jaar is en hij op dat ogenblik veertien jaar oud was, hij gebruik maakt van sociale media en waar hij middels zijn aanvullende nota lovende getuigenverklaringen van zijn leerkrachten, voormalige voogd en werkgever bijbrengt en hij ter terechtzitting deels Nederlands spreekt, besluit de Raad dat, alhoewel verzoekers inspanningen tot integratie lovenswaardig zijn, hij hiermee niet aantoonde dat hij daadwerkelijk is verwesterd of dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afgaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Daarenboven stipt de Raad nog aan dat waar verzoeker stelt geen problemen te hebben met varkensvlees en alcoholische consumpties door klanten, hetgeen ook bevestigd wordt in de getuigenverklaring van zijn werkgever, hij hiermee evenwel niet aantoonde in direct contact te staan met varkensvlees of alcohol en zelfs indien dit het geval is, hij niet aantoonde dat hij zich bepaalde gedragingen zodanig eigen zou hebben gemaakt dat hij die onmogelijk nog kan veranderen, te meer verzoeker niet verklaart zelf alcohol te drinken of varkensvlees te eten.

In casu kan uit de aangebrachte elementen niet worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld. Het tegendeel wordt door hem alleszins niet in concreto aannemelijk gemaakt.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Er moet hierbij vastgesteld worden dat zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, verzoeker nalaat om in concreto aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, te meer verzoeker tot zijn vijftien jaar in Afghanistan heeft verbleven alwaar hij soms naar de moskee ging om te studeren en op de velden werkte (Verklaring DVZ van 24 november 2021, p. 6-7; persoonlijk onderhoud van 8 december 2022, p. 4-5, 8-9), waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afgaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de huidige Afgaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoonde dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn vader, twee broers, schoonzus en maternale tante nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ, p. 9; persoonlijk onderhoud, p. 5-6). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij soms één keer per week of één keer per maand of elke dag met zijn vader contact heeft, hij zijn vader de ochtend van het persoonlijk onderhoud gehoord had en zijn broer ten tijde van het persoonlijk onderhoud een halve maand geleden gehoord had (persoonlijk onderhoud, p. 10-11). Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en verklaarde soennitisch moslim te zijn (Verklaring DVZ, p. 6).

Aangaande het betoog in verzoekers verzoekschrift dat er tijdens het persoonlijk onderhoud geen enkele vraag gesteld werd naar een mogelijke verwestering, moet de Raad erop wijzen dat verzoeker in beginsel de bewijslast draagt en dat het feit dat verzoeker niet werd bevraagd over een verwestering, dit hem geenszins de mogelijkheid ontnomen heeft om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen bij de beoordeling in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Immers kan verzoeker dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota. Hierbij dient benadrukt te worden dat de Raad ertoe gehouden is een volledig en ex nunc-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (de artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1°, en 39/76, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet). In casu is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze zijn vrees voor vervolging omwille van een (gepercipieerde) verwestering te. Met de elementen aangevoerd in het verzoekschrift en in verzoekers aanvullende nota is bij huidig arrest terdege rekening gehouden (cf. *supra*).

Waar verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Waar verzoeker tevens wijst op rapporten die gewag maken van stigmatisering of uitstoting stipt de Raad vooreerst aan dat verstoting en stigmatisering slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen beschouwd worden. Te dezen heeft verzoeker, die contacten onderhoudt met zijn familie in Afghanistan, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

3.3.5.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "ernstige schade" in dit artikel heeft betrekking "op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn vader, twee broers, schoonzus en maternale tante nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ van 24 november 2021, p. 9; persoonlijk onderhoud van 8 december 2022, p. 5-6). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij soms één keer per week of één keer per maand of elke dag met zijn vader contact heeft, hij zijn vader de ochtend van het persoonlijk onderhoud gehoord had en zijn broer ten tijde van het persoonlijk onderhoud een halve maand geleden gehoord had (persoonlijk onderhoud, p. 10-11).

Waar er in het verzoekschrift betoogd wordt dat zijn vader voor inkomen zorgde en al jaren ondergedoken leeft, zijn familie overleeft door het geld dat zijn broer vanuit België opstuurt, verzoeker ook zoveel mogelijk geld opstuurt om de rest van het gezin te ondersteunen en er bovendien veel werkloosheid heerst in Afghanistan omdat veel westerse organisaties en bedrijven het land hebben verlaten, wijst de Raad er naast bovenstaande vaststellingen en analyse, concreet op dat verzoeker evenwel verklaarde dat zijn maternale oom zijn reisweg van 9000 euro betaald heeft en zijn familie velden bezit (Verklaring DVZ, p. 11; persoonlijk onderhoud, p. 4-5, p. 9).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

3.3.5.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsvername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde

burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman. De Raad stelt vast dat voor de provincie Laghman geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden- zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en van de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023.

Verzoeker brengt in casu geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Waar in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat er een gebrek aan informatie is inzake de huidige situatie in Afghanistan, wordt het volgende aangestipt.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds

beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

3.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.10. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.11. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.
naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

3.3.12. Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). Verzoeker roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar in casu kan geen schending van voormeld artikel worden vastgesteld. Bovendien heeft verzoeker gebruik gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren. De Raad is van oordeel dat verzoeker met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in voornoemde verdragsbepaling, zodat verzoeker niet aantoonbaar dat artikel 13 van het EVRM niet werd gerespecteerd.

3.3.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad stipt aan dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat en zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.3.14. Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel, kan worden opgemerkt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Verzoeker slaagt er in casu niet in, gelet op bovenstaande vaststellingen, aan te tonen dat het gelijkheidsbeginsel door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. De schending van het gelijkheidsbeginsel wordt gelet op het voorgaande niet dienstig aangevoerd.

3.3.15. Waar verzoeker wijst op artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 en betoogt dat hij diende geconfronteerd te worden, wijst de Raad erop dat in het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit uitdrukkelijk wordt gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee een verzoeker om internationale bescherming niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoeker hoe dan ook door middel van de bestreden beslissing kennis

genomen van de kritiek van de commissaris-generaal waarbij wordt aangestipt dat hij door het instellen van voorliggend beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om op de weigeringsmotieven te reageren.

3.3.16. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

3.3.17. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU